

De zwangere belofte

Ralph Erskine

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 26

1. Het lied van de engelen	Archibald Alexander
2. Hoe lees ik de Bijbel?	Thomas Watson
3. De menswording van Christus	Thomas Boston
4. Stervensgenade	William Bridge
5. Levend en dood geloof	John Newton
6. Niets zonder God	Jonathan Edwards
7. Klop aan de deur	John Howe
8. Honger en dorst naar de gerechtigheid	Thomas Boston
9. Beproeving	Stephen Charnock

Jaargang 26 – nummer 10 – oktober 2024

Toelichting foto omslag

Wie het Woord van God ontvangt, ontvangt God Zelf. De engel sprak het Woord van de Heere tot Maria, en zij ontving het. Niet wij maken onszelf tot kinderen van de belofte, het is de belofte zelf die ons maakt tot haar kinderen. Bij de kracht van deze belofte, van dit Woord, staat Ralph Erskine stil in deze preek. Jesaja riep het al uit: 'Wie heeft onze prediking geloofd? En aan wie is de arm des HEEREN geopenbaard?' Wie de prediking gelooft, aan diegene wordt ook de kracht van de Heere geopenbaard. Door onze Heere Christus is er leven uit de belofte mogelijk. Gelukkig wie het met Maria zachtjes antwoordt: 'Mij geschiede naar Uw Woord.'

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The pregnant promise

Bron: The sermons and other practical works of the late Reverend Ralph Erskine, volume 5

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De zwangere belofte

Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was.

Gal. 4:28

Het genadeverbond is een verbond met een belofte. God belooft een vruchtbare baarmoeder die al Zijn kinderen draagt en hen voortbrengt. Kinderen van God zijn daarom kinderen van de belofte. Het is belangrijk om te weten tot welke familie we behoren en wie onze ouders zijn. Zo is het ook voor gelovigen van groot belang te weten dat ze onderscheiden zijn van de wereld. Het is Gods soevereine genade, geopenbaard in het verbond van de belofte, waardoor Hij hen apart zet. Die wetenschap doet Gods kinderen toenemen in geloof en liefde. Ze leven met een heilige gehoorzaamheid aan het Evangelie. In onze tekst worden de gelovigen aan hun juiste naam en eigenschappen herinnerd: 'Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was' (Gal. 4:28).

De wet en het Evangelie verschillen in veel opzichten van elkaar. De wet schrijft voor, het Evangelie belooft. Het werkverbond en het genadeverbond verschillen op eenzelfde manier. In het werkverbond gaat het erom hoe goed iemand een gebod vervult. Dat bepaalt hoeveel en welke zegen hij ontvangt. Maar in het genadeverbond hangt alles af van het feit dat God de belofte in Christus vervult. Daarom wordt het werkverbond 'de wet' genoemd en het genadeverbond 'de belofte' (zie Gal. 3:18). In tegenstelling tot degenen die onder het werkverbond leven, worden alleen zij die in Christus geloven en die in het genadeverbond zijn opgenomen, 'kinderen der belofte' genoemd, zoals we in onze tekst kunnen lezen.

Het thema van de preek is: 'Kinderen van de belofte'. Wij letten op drie dingen:

1. Voor wie is de belofte bedoeld?
2. Wie mogen zich de belofte toe-eigenen?
3. Aan wie wordt de belofte aangeboden?

Ten eerste, voor wie de belofte is bedoeld. Wie had God op het oog toen Hij van eeuwigheid de belofte deed? Wie ontvangen daar de zaligmakende zegeningen van? Paulus schrijft: 'De uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden' (Rom. 11:7; zie ook Ef. 1:11). Daarom is de belofte bedoeld voor alle uitverkorenen, en daarmee bedoel ik hen die daadwerkelijk geloven. Zij alleen geloven, door de kracht van Gods genade, de belofte tot zaligheid van hun zielen, zoals in Handelingen 13:48 staat: 'Er geloofden zovelen als er verordineerd waren tot het eeuwige leven'. Ook het Johannesevangelie spreekt daarover: 'Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen' (Joh. 6:37).

Iemand zegt misschien: 'Hoe kan dit samengaan met het algemene aanbod van het Evangelie en de belofte daarin? Handelt God wel eerlijk met de mensen als slechts sommigen zijn uitverkoren en door God zijn voorbestemd om het goede van de belofte te ontvangen?'

Ik antwoord daarop: 'Handelt God niet eerlijk, wanneer Hij ons duidelijk vertelt wat Hij doet? Dat Hij genadig is voor sommigen en rechtvaardig jegens anderen (zie Rom. 9:22, 23)?' God heeft duidelijk gemaakt, bij monde van Simeon, dat de openbaring van Christus in het vlees zal zijn 'tot een val en tot een opstanding van velen in Israël' (Luk. 2:34). En Paulus getuigt dat het Evangelie 'dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven' is (2 Kor. 2:16).

Iemand gebruikte eens het voorbeeld van een tuinman. Naast alles wat er aan goeds groeit en bloeit in zijn tuin, staat er ook veel onkruid in. Soms zelfs meer dan goede planten en gewassen. Toch geeft hij de hele tuin water, de kruiden en het onkruid, met het doel dat beiden zullen groeien. Pas als alles boven de aarde uitsteekt, wordt zichtbaar of iets onkruid is of niet. Dan kan de tuinman het onkruid uittrekken en de goede planten opkweken en die voor zichzelf gebruiken. Is dat niet terecht, niet eerlijk of niet redelijk? Hebben wij reden om te onderzoeken waarom de tuinman ook het onkruid water geeft?

De kerk is als het ware de tuin van God. Daar groeit ook veel dat openbaar moet komen als onkruid. God beveelt echter dat het Evangelie als water moet worden uitgegoten over alle mensen in de kerk, uitverkorenen en verworpenen. Het wordt aan allen aangeboden, waarop de uitverkorenen zich bekeren van hun natuurlijke vijandschap, terwijl de verworpenen laten blijken dat ze haters van God zijn en het aanbod van genade afwijzen. Is God dan niet eerlijk en redelijk in Zijn reactie daarop? In Zijn Woord verklaart God dat mensen, uitverkorenen en verworpenen, van nature leven in zonde en ongeloof. De belofte van het Evangelie komt tot allen, maar niemand komt tot Christus tenzij dat de Vader hen trekt (zie Joh. 6:44). Niemand zou komen, tenzij sommigen genade bewezen wordt.

Door het aanbod van genade dat tot allen komt, beproeft Christus de mensen en laat Hij hen zien wie ze zijn. Hij werpt het visnet van de evangeliebelofte uit onder alle mensen. Zijn wijsheid zorgt ervoor dat niemand een excuus heeft, allen worden uitwendig geroepen. En tegelijk vist Hij de uitverkorenen op uit een zee van zonde en ellende, terwijl anderen verloren gaan. Van die wijsheid spreekt de profeet: 'Ziet, Mijn Knecht zal verstandig handelen; hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden' (Jes. 52:18). Er rest ons niets anders dan Gods wijsheid te bewonderen en Hem ervoor te prijzen in plaats van bekritisieren. Het is Zijn wijsheid waardoor Hij uitverkorenen, voor wie de belofte in het bijzonder is bestemd, tot bekering brengt. Het is door Zijn wijsheid dat niemand een reden heeft om aanstoot te nemen. 'O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!' (Rom. 11:33). 'Zo ontfermt Hij Zich dan, over wie Hij wil, en Hij verhardt, die Hij wil. Gij zult dan tot mij zeggen: Wat klaagt Hij dan nog? Want wie heeft Zijn wil weerstaan? Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt?' (Rom. 9:18-20).

Of verzet u zich toch tegen Gods rechtvaardig besluit? Dan schaaft u zich achter de duivel en de verworpenen. Samen met die trotse, vrijpostige en ongelovige verachters van God en Zijn besluiten, eist u

rekenschap van uw Rechter. Maar terwijl Hij Zijn besluiten volledig kan verantwoorden, zal dat u, met al uw vrijpostigheid, niet lukken.

Bovendien heeft God de mensen verboden zich te bemoeien met Zijn verborgen raad: 'Want de verborgen dingen zijn voor de Heere, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons' (Deut. 29:29). Daarom moeten we ons niet bezighouden met Gods verborgen wil en voornemen, maar wel hoe wij in het bezit komen van de belofte.

Ten tweede, wie mogen zich de belofte toe-eigenen? Dat zijn al de gelovigen, zoals Christus Zelf zegt: 'Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven' (Joh. 6:47). De gelovigen zijn reeds in het verbond, en mogen zich daarom ook de belofte toe-eigenen die daarin is gegeven. In beginsel is het eeuwige leven voor hen al begonnen. De brief met de belofte is hun gegeven en aan hen bevestigd. Zij zijn leden van het lichaam van Christus en kinderen der belofte, als Izak was.

Eerst ging het over Gods verkiezing en wie de belofte zál bezitten. Toen over de inwendige, zaligmakende werking van de Geest en wie de belofte nú al bezit. En nu gaat het over de uitwendige bediening van het Evangelie en wie de belofte mág bezitten.

Dus, ten derde, aan wie wordt de belofte aangeboden? Wie mogen zich die toe-eigenen en hun geloof en hoop daarop bouwen?

In de eerste plaats zijn dat de gevallen zondaren uit het menselijk geslacht. Door middel van de uitwendige bediening van het Evangelie komt de belofte tot hen en wordt die hun aangeboden. De belofte geldt dus niet voor gevallen engelen. God wil alleen menselijke zondaars redden. Alleen voor hen is Christus, het beloofde Zaad, gekomen, gezonden door de Vader. Voor hen heeft Hij geleden en is Hij gestorven, zoals Paulus aan Timotheüs schrijft: 'Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken' (1 Tim. 1:15). Daarom worden zondaren opgeroepen de belofte te geloven: 'Tot u, o mannen! roep Ik, en Mijn stem is tot de mensenkinderen' (Spr. 8:4). En

de opdracht voor een predikant is: 'Predikt het Evangelie aan alle creaturen' (Mar. 16:15).

De belofte wordt ook aangeboden aan zondaren in Sion, de zichtbare kerk. De belofte van het land Kanaän werd gedaan aan het hele volk Israëel. Zo wordt ook de belofte van Christus, van alle zegeningen in Hem en de eeuwige rust hierboven (waarvan Kanaän een voorbeeld was), aan de zichtbare kerk gegeven (zie Hebr. 4: 1-3). Zij die buiten de kerk zijn, zijn 'vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte' (Ef. 2:12). Daarom behoort de belofte de leden van de zichtbare kerk toe. Dat was het geval met de gelovigen in het Oude Testament en het geldt in meerdere mate ook de kerk van het Nieuwe Testament. Onder het nieuwe verbond zijn de voorrechten immers niet verminderd, maar juist uitgebreid: 'Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen, als er de Heere onze God toe roepen zal' (Hand. 2:39).

Het gaat hier om een uitwendige roeping. De apostel gebruikt deze woorden om zijn hoorders, die wel verslagen van hart waren, maar nog niet geloofden, tot het geloof te brengen (zie Hand. 2:37, 38, 41). De Israëlieten hebben het voorrecht dat hun de beloftenissen toebehoren (zie Rom. 9:4).

Maar die belofte geldt ook ons. Jesaja legt het geloofsfundament, een kostbare hoeksteen, voor allen die Sion toebehoren (zie Jes. 28:16). Eenieder heeft recht van toegang, heeft de vrijheid om te komen en de belofte in bezit te nemen. Als het gaat om de uitwendige bediening van het Evangelie heeft ieder van u recht op de belofte, zoals elke gelovige dat had voordat hij geloofde.

De belofte wordt vervolgens ook aangeboden aan grote zondaren: 'U komt de belofte toe' (Hand. 2:39). Tot wie sprak de apostel deze woorden? Dat waren degenen die Christus hadden gekruisigd, de Heere der heerlijkheid. Het waren degenen tot wie Petrus eerder had gezegd: 'Deze (...) hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood' (Hand. 2:23). Vijanden,

rebellen, dwazen en spotters krijgen de belofte aangeboden als grond om te geloven: Hoelang zullen 'de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraf-fing'. En dat op grond van een heerlijke belofte die hen wordt aan-ge-boden in het vervolg van de tekst: 'Ziet; Ik zal Mijn Geest u overvloe-dig uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken' (Spr. 1:22, 23).

De belofte komt echter niet alleen tot verootmoedigde en boetvaar-dige zondaren, die hun nood zien en overtuigd zijn van hun zonde en ellende. Zij komt ook tot hen die zich niet verootmoedigen en niet boetvaardig zijn. Het is waar, niemand, tenzij hij overtuigd is van zijn nood daartoe, zal zijn toevlucht nemen tot de belofte en Christus daarin vervat. En hoewel de belofte wordt aangeboden om 'een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen (...) om te ver-binden de gebrokenen van hart' (Jes. 61:1), is het tegelijk ook waar dat degenen die verootmoedigd zijn, vaak ook degenen zijn die kla-gen: 'Helaas, ik ben niet vernederd of overtuigd.' Daarom kan ik u zeggen dat de belofte niet alleen voorgesteld en gegeven wordt aan hen die zich vernederen en door de wet verootmoedigd zijn, maar ook aan de meest onvernederde, de meest onboetvaardige, de minst overtuigde en de meest verharde zondaar die dit Evangelie hoort. En zelfs aan degene die niets van zijn gebrek ziet, maar denkt dat hij het wel zonder Christus stellen kan.'

De apostel Johannes getuigt dit ook: 'Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb aan geen ding gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.' Christus gebruikt júist hun gebrek aan overtuiging en zondekennis als reden om hen in het vervolg van de tekst het Evangelie aan te bieden: 'Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande van uw naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt' (Openb. 3:17, 18). Diezelfde boodschap laat Jesaja ook horen als hij hen die de ijdelheid indrinken, oproept om te zien op de vrije belofte van het leven in Christus: 'O, al gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die

geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder prijs, wijn en melk!' Om wat voor dorstigen gaat het hier? Het vervolg maakt dit duidelijk: 'Waarom weegt gij geld uit voor wat geen brood is, en uw arbeid voor wat niet verzadigen kan? Hoort aandachtig naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen' (Jes. 55:1, 2).

Zo komt de belofte van het Evangelie dus tot zondaren van wie het hart verhard is tegen God en alles wat goed is: 'Hoort naar Mij, gij stijven van hart; gij, die ver van de gerechtigheid zijt! Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet ver wezen, en Mijn heil zal niet ver-toeven; maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israël Mijn heerlijkheid' (Jes. 46:12, 13).

Samenvattend, door de uitwendige bediening van het Woord wordt de belofte zonder enige terughoudendheid aangeboden aan alle zondaren in de zichtbare kerk. Zij is niet gericht op bepaalde, specifieke zondaren, maar spreekt zonder onderscheid tot allen in hun natuurlijke, verloren, dode en rampzalige toestand. Onder het nieuwe verbond komen alle beloften tot elk volk dat het Evangelie verkondigd wordt. Dit zien we zowel in het Oude als het Nieuwe Testament¹. Er is geen onderscheid, allen zijn genodigd. Juist aan hen, in hun vervloekte, veroordeelde, rampzalige en ellendige staat, wordt de belofte gegeven. Daarom is het Evangelie inderdaad een heerlijke tijding van 'grote blijdschap die voor het gehele volk wezen zal' (Luk. 2:10).

Laten we nu enkele mogelijke bezwaren betreffende het algemene aanbod van de belofte onder ogen zien en proberen die weg te nemen.

Waarom, ten eerste, moeten de genademiddelen nog gebruikt worden, als de vrije en zekere belofte in het Evangelie aan allen wordt gegeven?

---

¹ Zie in het Oude Testament bijv. Genesis 3:15, 22:18; Jeremia 31: 31, 33, 34; 32: 40,41 en in het Nieuwe Testament Galaten 3:8; Hebreëen 8:9-11.

God is soeverein in alles, ook in Zijn genade. Dat betekent dat wij daar op geen enkele manier invloed kunnen uitoefenen, niet door ons goetdoen en ook niet door onze kwade en zondige daden. Ook al verachten Gods uitverkorenen de genademiddelen en gebruiken ze die niet, God maakt hen zalig en brengt hen in het verbond. Waar was Manasse mee bezig toen God hem arresteerde onder de doornen en distels van Babylon? En Paulus toen God hem op de weg naar Damascus stilzette door Zijn bekerende genade? Hij was juist bezig degenen die de genademiddelen wél gebruikten, te vervolgen! Hij blies dreiging en moord tegen Gods gemeente en vervolgde Zijn Zoon.

Niemand zal op de juiste manier de genademiddelen gebruiken, vóórdat God Zijn werk begint en Zijn genade uitgiet op grond van de zekere belofte, die zonder onderscheid gegeven wordt. Wij weten niet of God Zijn soevereine genade weer zal gebruiken om hen die het Evangelie verwerpen en de genademiddelen verachten, in Zijn greep te krijgen. Daarom moet de leer van vrije genade aanhoudend gepredikt worden, ook al stoten de verworpenen zich aan haar.

God is soeverein en ook is Hij heilig. De heilige God heeft het gebruik van de genademiddelen aangewezen als het kanaal waardoor Zijn genade gewoonlijk stroomt. Dit doet niet af aan de genademiddelen; het gebruik ervan wordt er juist door aangemoedigd. Gods beloften zijn absoluut, alle voorwaarden van onze kant vallen weg. Maar tegelijk wordt het ijverig gebruik van de genademiddelen niet uitgesloten. Het is zoals met het besluit van Gods verkiezing. Dat is vrij en soeverein. Maar God bekrachtigt en volvoert Zijn besluit door ons gebruik te laten maken van middelen die Hij bepaald heeft. Hij sluit die middelen dus niet uit, maar juist in.

Zo is het ook met de belofte van God. Die is absoluut, maar sluit het gebruik van de middelen niet uit. Het is zoals met de absolute belofte die Paulus ontving, namelijk, dat niemand, die met hem in het schip was, zou omkomen. Die belofte sloot het gebruik van het middel echter niet uit, namelijk, dat iedereen in het schip zou blijven (zie Hand. 27:24, 31).

Een mens die niet wedergeboren is, kan de genademiddelen slechts op een natuurlijke manier gebruiken. En dat gebruik is niet automatisch verbonden met de belofte. Maar toch, als het lezen, luisteren, bidden enzovoorts, bewust achterwege gelaten wordt, zijn dergelijke mensen zo ver van Gods weg afgedwaald, dat zij zichzelf uitsluiten van de zegeningen van de belofte. Als iemand bewust weigert te eten en te drinken, en andere middelen om in leven te blijven ook niet gebruikt, dan is hij een zelfmoordenaar, ook al is het getal van zijn dagen door God bepaald. Zo is het ook wanneer iemand het levende Woord afwijst en hardnekkig de genademiddelen negeert. Gods oordeel over hem zal zijn dat hij zichzelf verdoemd heeft. Hij leefde onder de uitwendige bediening van de onvoorwaardelijke en onbeperkte Evangeliebelofte, bedoeld om het geloof op te wekken en aan te moedigen, maar weigerde gebruik te maken van de middelen.

Maar, een volgend bezwaar, als de belofte iedereen wordt aangeboden, waarom wordt zij dan niet in allen vervuld?

Iemand kan ons zijn woord geven, zijn belofte. Maar als wij hem niet geloven, en geen beroep doen op zijn belofte, zal die ons niet baten, hoe waar de woorden ook zijn. Zo is het ook hier. God houdt ons, in de uitwendige bediening van het Evangelie, Zijn belofte en Zijn genadewoord voor. Wanneer wij Zijn Woord niet aannemen, blijft het evenwel waar. De waarheid ervan zal ons niet baten als wij Zijn Woord niet aanvaarden, Zijn belofte niet geloven, en Zijn getuigenis niet aannemen.

Er is een groot verschil tussen het ongeloof van een gelovige en dat van een ongelovige. Het ongeloof van een gelovige maakt Gods belofte niet krachteloos, al doet het hem groot kwaad en brengt het hem veel onheil. Maar de ongelovige, als hij daarin volhardt, gaat uiteindelijk zijn verderf tegemoet vanwege dat ongeloof. Gods waarheid wordt ook door het ongeloof van een ongelovige niet krachteloos gemaakt. De waarheid in de belofte baat ons niet, tenzij we die geloven.

De belofte is de beste verzekering voor de hemel en de zaligheid. Wie die weigert aan te nemen, zal zijn verdoemenis erdoor verzwaren, want 'die niet zal geloofd hebben, zal veroemd worden' (Mar. 16:16). Maar zij die door het geloof de belofte omhelzen en die als hun enige zekerheid aannemen, zullen ondervinden dat God getrouw is en ieder woord van de belofte aan hen zal vervullen.

Maar, ten derde, als God een bepaalde belofte gegeven heeft, dan wordt die toch vervuld, of er nu geloof is of niet?

Als God de genade geeft om de belofte te geloven en zich die toe te eigenen, verplicht Hij Zichzelf ook om die te vervullen. De belofte komt namelijk op een bepalende en specifieke manier tot de gelovige die haar aanvaardt: 'De belofte is aan u gegeven'. Als zij echter alleen wordt gegeven in de uitwendige verkondiging van het Evangelie, zoals die aan allen gedaan wordt, dan geeft dat God geen verplichting om die ook aan iedereen die haar hoort, te vervullen. En dat blijft zo totdat de belofte, door het geloof, persoonlijk aanvaard wordt. Daarom is God rechtvaardig om u deze aangeboden weldaad te weigeren, zolang u deze door ongeloof verwerpt.

Wanneer u iemand een schuldbekentenis aanbiedt en hij die weigert, bent u niet verplicht hem het verschuldigde bedrag te betalen. Dat bent u alleen als hij de schuldbekentenis aanneemt. Verwerpt hij die, dan bent u vrij en kan niemand u beschuldigen van ontrouw aan uw belofte.

Zo ligt het ook hier. Als God op Zijn Woord geloofd wordt, is Hij door Zijn eigen belofte gebonden om alles te schenken wat Hij toegezegd heeft, namelijk eeuwig leven. Als Zijn getuigenis echter niet aangenomen wordt, maar door ongeloof juist wordt verworpen, dan wordt daarmee in feite gezegd dat het niet voldoende is tot zekerheid van de zaligheid en het eeuwige leven. Dan is God een leugenaar, Zijn Woord een leugen en Zijn belofte onwaarheid. Als iemand zo leeft en sterft, dan is God zeker niet verplicht om hem de zegeningen van Zijn belofte te geven. Integendeel, Hij is aan Zichzelf verplicht Zijn

bedreigingen uit te voeren: 'die niet gelooft, is alreeds veroordeeld' (Joh. 3:18).

De belofte in de uitwendige bediening van het Evangelie is als een blanco cheque, een onbeperkt aanbod aan alle zondaren van het hele menselijke geslacht. Die kan geclaimd worden, maar zij komt in het algemeen, niemands naam wordt in het bijzonder vastgesteld. Als u echter door het geloof uw naam daarop schrijft, hebt u persoonlijke toegang tot alles wat in het Evangelie verkondigd wordt. Hetgeen eerst uitwendig en in het algemeen werd aangeboden, wordt uw bezit na het aannemen daarvan met toepassing op uzelf.

Toch lijkt het erop, dat is het volgende bezwaar, dat, ook na al het voorgaande, de belofte nog steeds voorwaardelijk is. Zij moet namelijk gelooft worden.

Ook geloof en het in praktijk brengen ervan is als een zekere belofte toegezegd. Er zijn geen voorwaarden waaraan voldaan moet worden om te geloven. Dat geldt ook voor alles wat er op het geloof volgt: rechtvaardiging, heiligmaking en verheerlijking. De belofte van het geloof en de Geest Die dat werkt, wordt dus zonder voorwaarden aangeboden, aan iedereen en onbeperkt. Dat is mogelijk omdat aan de oorspronkelijke voorwaarde ervan voldaan is door Jezus Christus. In Hem, als het glorieuze Hoofd van het nieuwe verbond, is alles te vinden wat voor het geloof noodzakelijk is. Op grond van Zijn gehoorzaamheid tot in de dood mag op de beloften gepleit worden.

Tegelijk sluit het onvoorwaardelijk pleiten op de belofte het gebruik van de genademiddelen niet uit. Bid tot God, roep Hem aan om de kracht van de belofte op uw ziel te ervaren. God Zelf roept u ertoe op om dit te doen. Bij monde van de profeet Ezechiël zegt Hij, na een opsomming van vele zekere beloften: 'Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe' (Ez. 36:37). Roep Hem aan, worstel in het gebed. Gebruik de middelen, maar niet om aan een voorwaarde te voldoen en vervolgens te denken dat u uw deel gedaan heeft en God u nu Zijn genade moet schenken.

Daardoor zou u het vrije genadeverbond veranderen in een voorwaardelijk werkverbond. U zou zich afkeren van het geloof zoals het Evangelie ons dat leert en terugkeren naar de oude, wettische manier van doen. U zou uzelf teleurstellen en Christus krachteloos maken (zie Gal. 5: 4, 5 en 3:29).

Maar, een laatste bezwaar, al het roepen en zuchten om de beloofde genade is toch tevergeefs als de belofte niet persoonlijk toegepast wordt? Als de zekere belofte niet voor mij is, krijg ik er nooit deel aan.

De belofte is absoluut en onbeperkt. Zij komt tot iedereen en sluit niemand op voorhand uit. God heeft niemand bij naam genoemd en gezegd dat de belofte niet voor hem is. Geen mens die in deze wereld onder het evangelie leeft, kan dan ook zeggen dat de belofte wel voor anderen, maar niet voor hem bedoeld is. De belofte kent geen beperking waardoor iemand uitgesloten zou worden. Het is daarom een grote zonde om uzelf uit te sluiten. Dergelijke kwalijke gedachten en ontmoedigingen rijzen op uit de hel. Het zijn de satan en uw eigen, boze hart die u ontmoedigen, niet deze leer. U denkt dat u wel zou geloven als u een bijzondere belofte had die uw naam droeg. Waarom wilt u dan niet geloven als er een algemene, onbeperkte belofte komt tot alle zondaars, zelfs de voornaamste onder hen? Waarom gehoorzaamt u niet aan het bevel dat volgt op de belofte, het bevel om te komen, de belofte te ontvangen, op uzelf toe te passen en alles te ontvangen wat beloofd wordt?

De algemene belofte geeft u een pleitgrond: 'Heere, U biedt mij Uw genade aan, pas haar toch krachtig toe; U hebt mij een belofte gegeven, laat mij die niet missen door ongelooft; U geeft mij de uitwendige genademiddelen, geef mij toch inwendige genade.' Als u zo tot de Heere zucht, is dat een teken dat de belofte die in het algemeen tot iedereen komt, in het bijzonder voor u is, en dat dankzij de belofte een begin van geestelijk leven in u is gewerkt. Want als een mens zucht en kreunt, is dat een teken dat hij leeft.

Als u weet van dat innerlijke zuchten naar de beloofde genade, onuitsprekelijke verzuchtingen, die misschien niet in woorden uit te drukken zijn, dan zeg ik u tot uw troost, dat dit een teken is dat de Geest van genade al gekomen is (zie Rom. 8:26). Het fundament is reeds gelegd. Christus zal het gekrookte riet niet verbreken, en de rokende vlaswiek niet uitblussen. Hij zal de dorstige ziel verzadigen, en hongerigen met goederen vervullen. Degenen met zo'n honger en dorst, die zo zuchten en verlangen, ontvangen een bijzondere belofte: 'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden' (Matth. 5:6). Laat dit dan uw water in wijn veranderen. Neem uw voedsel, arme zondaar, en word verzadigd. Maar laat ik ook tot anderen spreken, die nog niet zover gekomen zijn.

Het visnet van het Evangelie is geopend voor allen. O, zondaar! De belofte wordt u aangeboden. Als zij gepaard gaat met de kracht van geloof, is de vervulling ervan zeker. Christus, aangeboden en vervat in de belofte, is het geneesmiddel voor al uw kwalen.

Bent u dood in de zonden? De belofte spreekt over leven: 'Want de ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord, hebben zullen leven' (Joh. 5:25). Leeft u onder de toorn? De belofte biedt Jezus aan: 'Die ons verlost van de toekomstige toorn' (1 Thess. 1:10). Bent u verloren en rampzalig? De belofte verzekert: 'de verlossing door Zijn bloed, namelijk, de vergeving der misdaden' (Ef. 1:7). Bent u onmachtig om uzelf te redden? De belofte biedt Christus aan als 'de Heere onze gerechtigheid en sterkte' (zie Jes. 45:24, 25), Die 'volkomen kan zaligmaken' (Hebr. 7:25) de 'Held bij wie hulp is besteld' (zie Ps. 89:20).

Bent u onwillig en onbekwaam? De belofte geeft kracht om die vijandschap en tegenstand te verbreken: 'Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heerkraft' (Ps. 110:3). Hebt u een duivels hart? Vernieuwende genade wordt u toegezegd: 'Ik zal u een nieuw hart geven' (Ez. 36:26). Bent u arm, blind en naakt? De belofte voorziet in 'goud, beproefd, komende uit het vuur', tegen uw armoede,

‘ogenzelf opdat gij zien moogt’ en ‘witte klederen, opdat (...) uw naaktheid niet geopenbaard worde’ (Openb. 3:18). Bent u arm, dwaas, schuldig, vuil en ellendig? De belofte schenkt u Christus, Die ‘ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing’ (1 Kor. 1: 30).

Er is niet één situatie die buiten het bereik ligt van de belofte. Zij is geschikt als geneesmiddel tegen elke kwaal. Schuif deze belofte dan niet aan de kant en denk niet dat u er niets mee te maken heeft. Wie u ook bent: ‘tot u is het woord van deze zaligheid gezonden’ (Hand. 13:26). In Naam van God zeg ik u, geloof Hem op Zijn Woord en zeg: ‘Amen Heere! Doe gelijk U gesproken hebt, ik vertrouw U op Uw belofte. Laat zij mij vervullen, want het is een blijde boodschap voor mij!’

Het Evangelie geloven, staat gelijk aan het horen naar een belovend God en Zijn belofte in het hart te verwelkomen. Het geloof acht de belofte waardig om aangenomen te worden als een getrouw woord en zegt daarbij: ‘Dit is een blijde boodschap voor mij!’ Geloof past de belofte die in de algemene bediening van het Evangelie wordt aangeboden, op zichzelf toe. Neem de belofte uit de Bijbel weg, en het Evangelie is verdwenen. Ook als alle geboden en bedreigingen van de wet samengebundeld zouden worden, is dat niet gelijk aan een druppel Evangelie. En toch maakt God, in Zijn oneindige Wijsheid, er goed gebruik van door de wet dienstbaar te maken aan het Evangelie. Want hoewel niets van de wet in eigenlijke zin onderdeel is van het Evangelie, wordt het wel gebruikt als voorbereiding daarvoor. Het is als de boetprediking van Johannes de Doper, om de weg van de Heere te bereiden (zie Matth. 3:3). De bedreigingen zijn als een vlamdend zwaard om ons op Gods weg te brengen. De geboden wijzen ons de goede richting als we op die weg gekomen zijn. Het Evangelie zelf is niet anders dan een belofte, waarvan Christus de gehele inhoud is, in Hem zijn alle beloften ja en amen (zie 2 Kor. 1:20). In het Evangelie zegt de Heere: ‘Vertel Mij wat er aan de hand is en Ik zal u zeker helpen; zeg wat u verlangt en Ik zal het u zonder twijfel geven; laat Mij weten waar u bang voor bent en Ik zal u werkelijk verlossen.’

In Romeinen 3:20 staat: 'Door de wet is de kennis der zonde'. Zij klaagt ons aan en zegt: 'U hebt een goddeloos hart, daar is niets mee te beginnen.' Maar het Evangelie zegt: 'Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven' (Jer. 31:33) waardoor het hart richting ontvangt en het geloof zegt: 'Welkom goede belofte! O Heere, "doe zoals Gij gesproken hebt" (2 Sam. 7:25). Ja, amen.';

De wet zegt: 'U hebt een verdorven verstand en uw hart is nog erger: goddeloos, onbuigzaam en opstandig.' Het Evangelie antwoordt daarop: 'Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en Ik zal u een vleses hart geven' (Ez. 36:26), waarop het geloof reageert: 'Welkom Heere, met zulk een belofte, doe zoals Gij gesproken hebt.'

De wet zegt: 'Er woont een duivel in u, een boze geest, geneigd tot alle kwaad.' Het Evangelie verkondigt echter: 'Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen' (Ez. 36:27). Het geloof ontvangt dit woord en zegt: 'Welkom, zoete belofte! Heere, ik vertrouw U op Uw Woord; doe zoals Gij gesproken hebt!'

De wet zegt: 'U hebt vele grote zonden en ernstige misdaden begaan.' In het Evangelie horen we: 'Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg, om Mijntwil, en Ik gedenk uw zonden niet' (Jes. 43:25), en 'Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk' (Jes. 44:22). Het geloof antwoordt en zegt: 'Welkom, gezegende belofte! Heere, ik vertrouw U op Uw Woord en omhels de belofte; doe zoals Gij gesproken hebt!'

De wet zegt: 'Uw afkeringen zijn veel geworden, u bent als een onbandige koe.' Het Evangelie belooft: 'Ik zal hun afkering genezen; Ik zal hen vrijwillig liefhebben' (Hos. 14:5). Het geloof hoort het en zegt: 'Welkom Heere, met de belofte in Uw hand! Gezegend is Hij, die daar komt in de Naam des Heeren; doe zoals Gij gesproken hebt!'

De wet zegt: 'U bent een onwetende sterveling die niets van God kent zoals het zou moeten.' De overtuigde ziel stemt gewillig in met deze beschuldiging van de wet. Maar het Evangelie antwoordt: 'Al uw

kinderen zullen van de Heere geleerd zijn' (Jes. 54:13) en ook: 'Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de Heere te kennen' (Hos. 6:3). Het geloof volgt en zegt: 'Het Woord van de Heere is goed; ik zie op een belovend God. Heere, ik vertrouw U op Uw Woord, doe zoals Gij gesproken hebt, ik zie op U voor de vervulling ervan!'

De wet zegt: 'U verdient het geworpen te worden op de bodem van de hel, in het donkerste en diepste deel van de put van verderf.' En de overtuigde ziel onderschrijft de waarheid van de aantijging. Maar het Evangelie bepleit: 'Verlos hem, dat hij in het verderf niet neerdale; Ik heb verzoening gevonden' (Job 33:24). Dan richt het geloof zich op en roept het uit: 'Welkom, welkom, woord van genade! Heere, ik omhels Uw belofte en hoop op Uw Woord.'

De wet zegt: 'Uw plaag is groot en uw ziekte ongeneeslijk.' Waarop het Evangelie antwoordt: 'Ik ben de Heere uw Heelmeester' (Ex. 15:26). 'De bladeren van de boom (des levens) zijn tot genezing der heidenen' (Openb. 22: 2). En dan spreekt het geloof: 'Heere, ik vertrouw U op Uw woord, doe zoals Gij gesproken hebt!'

Op al die uitroepen van het geloof zegt de Heere: 'Ja, Ik zal de beloften op Mijn eigen tijd vervullen, want "het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn" (Hab. 2:3). Het geloof strekt zich ernaar uit en verwacht de vervulling van de beloften: 'Ik zal uitzien naar de Heere; Ik zal wachten op de God mijns heils; mijn God zal mij horen' (Mi. 7:7). 'De Heere is een God des gericht; welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten' (Jes. 30:18).

God houdt ons Zijn genadebrief voor. Wie wil deze ondertekenen en op zijn naam zetten? De beloften wervelen om uw hoofd en oren. Zal geen daarvan in uw hart belanden? Komt geen van deze beloften u te pas? Hoe ontzettend zal het voor u zijn als u God, met de belofte in Zijn hand, niet wilt geloven.

Maar als u instemt met de belofte, neem haar dan ook aan. Met de toe-eigening ervan wordt u ook Gods zegen geschonken. De belofte

is immers de plaats, waarin Christus te vinden is aan het hart van Zijn Vader. 'Zeg niet in uw hart: Wie zal in de hemel opklimmen? Dat is Christus van boven afbrengen.

Of, wie zal in de afgrond neerdalen? Dat is Christus uit de doden opbrengen' (Rom. 10: 6, 7). Het geloof ziet Hem in de belofte. Wanneer u de belofte gelooft, ontvangt u Christus in uw hart. Als u op die manier de belofte omhelst, mag ik tot u zeggen: 'U bent kinderen der belofte, als Izak was.'

